

Kedves Testvérek!

1./ A 2019. évi ökumenikus imahét (január 20-27.) Mózes ötödik könyvéből vett alapigéje – mottója – így szól: „*Az igazságra és csakis az igazságra törekedj...*” (MTörv 16,18)

Amikor egy héten keresztül közös imádságra gyűlünk össze katolikus, ortodox és protestáns hívőkkel, azzal egészen biztosan Istennek tetsző dolgot cselekszünk. Jézus nevében jövünk össze, aki magát „igazságnak” mondta (Jn 14,6); tehát amikor Jézust keressük, akkor az igazságot keressük.

Az igazság az, hogy a kereszténység megosztott, nem egységes. A keleti egyházszakadás (1054), majd a nyugati egyházszakadás (1517) máig tartó sebet ejtett Jézus Krisztus egyházán. Azóta a katolikus, ortodox és protestáns egyházak más-más úton járnak. A közös út keresése nem könnyű, mert mindegyik felekezet szeretné megőrizni saját múltját, identitását, hitbeli tanítását.

Vegyük példának a református egyház hittani tanítását tartalmazó Heidelbergi Kátét. Az 1563-ban megjelent hitvallási irat 80. pontja úgy fogalmaz, hogy a katolikusok szentmiséje „kárhuzatos bálványimádás”. A kemény szavak mögött egy félreértés húzódik meg – amint erre *Dolhai Lajos* rektor atya az Új Ember 2019. január 20-i számában rámutat. Luther és Kálvin korában egyes teológusok úgy beszéltek a szentmiséről, mintha az a keresztáldozat megismétlése lenne. A hitújítók viszont azt mondták, hogy Krisztus kereszthalálával egyetlen és tökéletes áldozatot mutatott be az Atyának az egész világ bűneiért, így nincs szükség újabb áldozatokra. A trentói zsinat (1545-1563) tisztázta ezt a kérdést, és megfogalmazta a katolikus tanítást, miszerint a szentmise nem megismétli a keresztáldozatot, hanem jelenvalóvá teszi, megújítja (renovat). Példával szeretném szemléltetni a különbséget: egy dolog létrehozni egy új épületet, és más dolog egy meglévő épületet megújítani, renoválni. A trentói zsinat megkülönböztetését fontos figyelembe venni.

Ámde 2012-ben a magyarországi reformátusok zsinatán megtárgyalták a Heidelbergi Káté új fordítását, és nagy többséggel úgy döntöttek, hogy ma is változatlanul hagyják a 450 évvel ezelőtti tanítást: „a szentmise kárhuzatos bálványimádás”. Ebből a példából látható, milyen nehéz kilépni a múlt árnyékából.

Másik példa: katolikus családjaink gyermekei közül többen járnak református, vagy evangélikus iskolába, ahol arra ösztönzik őket, hogy az osztálynak tartott protestáns istentiszteleten járuljanak úrvacsorához. Katolikus diákok kérdezték tőlem, hogy megethetik ezt? Nem! A mi tanításunk szerint katolikusok nem vehetnek úrvacsorát a protestáns istentiszteleten. Miként a protestáns hívő sem részesülhet szentáldozásban a katolikus szentmisén. (Erről részletesebben a Katolikus Egyház Katekizmusa 1401. pontja, illetve az Egyházi Törvénykönyv 844. kánon 4. § ad útmutatást.) Az ettől eltérő gyakorlat nem megengedett, sőt egyenesen káros, mert hamis képet mutatna a különböző felekezetű keresztények még nem létező egységéről.

Dolhai Lajos rektor atya cikkét idézem: „A katolikus tanítás szerint amíg nem vagyunk egyek a hitben, addig nem lehetünk közösségben az Eucharisztia megünneplésében sem. Az Eucharisztia ugyanis nem eszköz az egység elérésére, hanem a már megvalósult egység jele.”

2./ Az Eucharisziához – szentáldozáshoz – való járulás feltétele nemcsak a valóságos jelenlét hite, de a kegyelmi állapot is, azaz a súlyos bűntől való mentesség. A kegyelmi állapotot pedig a bűnbánat szentségében nyerjük el. Az Oltáriszentséghez – Eucharisziához – járuláshoz két másik szentségre is szükség van: papra és gyónásra. Pap nélkül nincs szentmise és nincs Oltáriszentség. Gyónás nélkül pedig nincs kegyelmi állapot, azaz méltatlanul – súlyos bűn állapotában szentségtörő módon – venné magához Krisztus testét a hívő ember.

A keresztények egységéért imádkozunk hétfőn (21-én) 19 órakor a farkasréti templomban. Jelenlétünkkel megvalljuk, hogy az egység szívünk vágya, megvalósulásáért Isten segítségét kérjük.

Farkasrét, 2019. január 18.

Gábor atya